

ਇਸ ਅਦਾਲਤ. ਇਹ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨੇਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 698 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1956 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪੰਜਾਬ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ.. ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁਪਏ। 50.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

FATTA ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1392।

1964 ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ V) - ਐੱਸ. 190—ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ - ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਫਰਵਰੀ, 4 ਇੱਕ -

1 (1962) 64 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ., 694.

ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਜੋਂ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—“ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ”—ਦਾ ਅਰਥ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 190 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ, "ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ" ਨੂੰ "ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੀ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਪੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪ-ਭਾਗ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਦੁਆਰਾ 18 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਓਜ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀ. 4 ਫਰਵਰੀ 1964 ਨੂੰ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਚ.ਆਰ.

ਧਾਰਾ 435 ਅਤੇ 439 ਕਰੋੜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁੰਨੀ ਲਾਲ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਕਮਲ, ਨੇ ਮਿਤੀ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੋਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਓ.ਜੀ. ਐੱਸ. ਅਗਰਵਾਲ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਕਮਲ, ਮਿਤੀ 25 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਮਨੀ ਸਬਰਤ ਜੈਨ।

ਐਮ.ਆਰ.ਫਿੱਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਾਈ ਪੀ ਗਾਂਧੀ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੰਨਾ, ਜੇ.-ਇਹ ਕੇਸ 18 ਮਾਰਚ, 1963 ਦੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਚਲਾਨ ਕੀਤੇ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

ਹਰਭਜ ਨੇ 10 ਦਸੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਬੁਟਾਣਾ ਵਿਖੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਿਲਾ ਰਾਮ 'ਤੇ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ, ਮੁੱਲਾ, ਹਰਦੇਵ, ਰਿਸਾਲਾ ਅਤੇ ਰਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਰਭਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ (ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ) ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰਦੇਵ, ਰਿਸਾਲਾ ਅਤੇ ਰਣ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 325 ਅਤੇ 324 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਹਨ, ਦਾ ਚਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾਨ ਦੇ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਕਮਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਹਰਭਜ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 1) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਿਲਾ ਰਾਮ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 2) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਮੇਤ ਛੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4) ਤੋਂ ਵੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰਭਜ ਅਤੇ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਡਾ: ਮਦਨ ਲਾਲ ਮਲਹੋਤਰਾ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 5) ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਹਰਭਜ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਅੱਠ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੱਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਹਰਭਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਜਾਣਕਾਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ ਵੀ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਹਰਦੇਵ, ਰਿਸਾਲਾ ਅਤੇ ਰਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 25 ਜੂਨ 1962 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਹਰਭੱਜ ਅਤੇ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕਮਲ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੱਤਾ, ਬਾਬੂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੋਧ ਲਈ ਆਏ।

ਜਦੋਂ 18 ਮਾਰਚ 1963 ਨੂੰ ਇਹ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਫਿਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਾਰਡ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖੇ ਜਾਣ।

ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ, ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਫਿੱਬਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੋਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੁਆਰਾ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 190 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: -

"190. (1) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੋ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ-

(a) ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ;

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ;

(c) ਪੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। "ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਲਈ ਜਾਅਲੀ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੀ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਅਲੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪ-ਭਾਗ. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੋਹੇਨੀ ਦੇ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 15 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ 915 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੀਤਣ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧਾਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਜਾਅਲੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਅਲੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 191 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇਗਾ। ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਪਛਾਣ" ਸ਼ਬਦ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਰਾਬ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਿ ਕਰਾਊਨ (1) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਰੇਮੰਡ, ਏ.ਜੇ.ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

“ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 190 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ “ਜਾਣਨ ਲੈਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। "ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸੌਰਿੰਦਰ ਮੋਹਨ" (2) ਦਾ ਕੇਸ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸ਼ੱਕੀ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 173, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਛੇ ਮੱਝਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 190, ਧਾਰਾ (ਬੀ), ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਕਦਮੀ ਚੋਰੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। , ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ, ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਧਾਰਾ 190, ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ (c)।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ”

ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੈਫਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, (3) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਕੈਲ. 133.

ਸ੍ਰੀ ਜੈਨ ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਬੇਦੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਗੱਜਣ ਸਿੰਘ, ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 962 ਆਫ 1961, 11 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਦੋ ਦੇ ਚਲਾਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੋ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਚਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੀ, ਨੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 190 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਕਲਪਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ ਸੀ। ਵਿਧੀ. ਇਹ ਰਿਆਇਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਹੇਨੀ ਦੇ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 15 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 920 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, 1883 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਪਾਵਰ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। 1878 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਮਰਾਟ (4), ਅਤੇ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਤਾਜ (5) ਵਿੱਚ 1883 ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੱਜਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1961 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 962) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) 20 ਪੀ.ਆਰ. 1901 (ਕਰੋ.)

(4) 7 ਪੀ.ਆਰ. 1918 (ਸੀ.ਆਰ.)

ਤੱਥਾਂ ਦਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦ. ਰਾਜ (6), ਅਤੇ Mst. ਇੰਡੋ ਬਨਾਮ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ (7), ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸ ਅਜਿਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੀ. ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਪੈਪਸੂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਤਹਿਤ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋ ਪੈਪਸੂ ਕੇਸ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ . ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ। ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਵੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦ

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਪੈਪਸੂ 29.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਪੈਪਸੂ 38.

ਰੀਵਿਜ਼ਨ-ਪਟੀਸ਼ਨ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਰਾਮ ਸਰੂਪ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1963 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 325.

ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ—ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ—ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ—ਕੀ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ—ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ—ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਥਾਈ ਲੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵਸਿਆ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੁਆਇੰਟ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਵਸਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਵਿਭਾਜਨ ਫਰਮਾਨ ਸਹਿ-ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ, ਵਿਭਾਜਨ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੰਡ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਥਾਈ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ

ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਸੌਰਵ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)|